

תת"ע (ירושלים) 6349-10-24 - טארק נאסר אלדין נ' מדינת ישראל

תת"ע (ירושלים) 6349-10-24 - טארק נאסר אלדין נ' מדינת ישראלשלום ירושלים

תת"ע (ירושלים) 6349-10-24

טארק נאסר אלדין

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בירושלים

[25.01.2025]

כבוד השופטת, סגנית הנשיא שרית זוכוביץ-אורי

החלטה

1. בפני בקשה שנייה לביטול פסק דין שניתן ביום 11.12.2024.

2. פסק הדין ניתן במסגרת הסדר טיעון בנוכחות בא כוח הנאשם ובהעדר הנאשם. לפיכך לא מדובר בפסק דין שניתן בהעדר התייצבות ועל כן אדון בבקשה כאילו הוגשה כחזרה מהודיה לפי סעיף 153 לחוק סדר הדין הפלילי.

עיקרי העובדות

3. כנגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של שימוש בטלפון ללא דיבורית בשעת הורייית נהיגה בניגוד לס' 16(ב) לפקודת התעבורה.

4. ביום 10.11.2024 לא התייצב המבקש לדיון, ולכן נגזר דינו בהעדרו.

5. ביום 13.11.2024 הגיש המבקש באמצעות בא כוחו דאז, עו"ד מזעאל ראן, בקשה לביטול פסק דין אליה צורף

ייפוי כח. הבקשה התקבלה ונקבע מועד חדש להקראה ביום 11.12.2024.

6. ביום 11.12.24 התייצב בא כח המבקש, ללא המבקש בעצמו, והודה בשמו בכתב האישום במסגרת הסדר טיעון.

בא כח המבקש אמר בדיון שהוא הסביר למבקש את ההסדר, המבקש הבין את ההסדר ומסכים לו. בעקבות כך הרשיע בית משפט זה את המבקש וגזר עליו, בהתאם להסדר, קנס בסך 1,000 ₪, שני חודשי פסילה על תנאי

והתחייבות להימנע מהעבירה בה הורשע בסך 3,000 ₪.

7. ביום 11.01.2025, הגיש המבקש בקשה נוספת לביטול פסק הדין הפעם, באמצעות עו"ד דיגאם בשארה.

טענות הצדדים

8. לטענת המבקש, הוא לא נכח בדיון בו הוצגה הודאתו, מכיוון שבא כוחו דאז לא עדכן אותו בהקדמת הדיון. עוד טען כי לא הוסבר לו היטב טיב הסדר הטיעון, וכי הוא כופר בעובדות כתב האישום.
9. המשיבה בקשה לדחות את הבקשה, וטענה כי המבקש היה מיוצג בדיון על ידי בא כוחו, וכי גזר הדין סביר ואיננו חורג ממתחם העונש.
דיון והכרעה
10. הבקשה הוגשה ללא תצהיר ודינה להידחות על הסף רק בשל כך. למעלה מן הצורך אדון בבקשה לגופה.
11. סעיף 153 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982, קובע:
"א) הודה הנאשם בעובדה, אם בהודיה שבכתב לפני המשפט ואם במהלך המשפט, רשאי הוא בכל שלב של המשפט לחזור בו מן ההודיה, כולה או מקצתה, אם הרשה זאת בית המשפט מנימוקים מיוחדים שיירשמו.
ב) התיר בית המשפט לנאשם לחזור בו מהודייתו אחרי הכרעת הדין, יבטל בית המשפט את הכרעת הדין במידה שיסודה בהודיית הנאשם ויחדש את הדיון אם הדבר מתחייב מן הנסיבות."
12. בית המשפט העליון קבע שלוש עילות אשר בהתקיים אחת מהן ניתן לקבל בקשה לחזרה מהודיה בע"פ 8777/18 פלוני נ' מדינת ישראל (נבו 29.10.2019) (להלן: עניין פלוני):
"עילות אלו כוללות, בראש ובראשונה, פגם ברצונו החופשי של הנאשם במתן ההודאה. פגם ברצון יכול שינבע מהסתרת מידע רלבנטי מהנאשם או מאי-מתן הסברים מספקים לגבי ההודאה, באופן שמונע ממנו להבין את משמעות הודאתו ואת תוצאותיה. פגם כאמור יכול שינבע גם מהפעלת לחץ פיזי או נפשי על הנאשם, למשל באמצעות איום, פיתוי והשאה - או באמצעות כל מעשה פסול אחר העלול לגרום לאדם להודות במה שלא חטא (ראו דברי השופט ת' אור בהלכת סמחאת, עמ' 804). עילה אחרת לחזרה מהודאה שנקבעה בפסיקה הינה כשל חמור בייצוג המשפטי שניתן לנאשם. כשל כאמור עשוי לנבוע ממחדלים קשים של הסניגור, דוגמת התעלמות מראיות, או מכל מחדל סניגוריאלי אחר אשר הופך את ייצוג הנאשם לבלתי מקצועי מעיקרו (ראו ע"פ 3371/17 כהן נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 20 (3.7.2018) (להלן: עניין כהן)). העילה השלישית והאחרונה היא רצונו הכן של הנאשם להביא לחשיפת האמת העובדתית. הווה אומר: הנאשם יהא רשאי לחזור בו מהודאתו אם ישכנע את בית המשפט כי הוא עושה כן מתוך רצון כן ואמיתי להוכיח את חפותו (ראו דבריו של השופט א' גולדברג בהלכת סמחאת, בעמ' 802, עמם הסכימה השופטת ש' נתניהו)."
13. היינו, על המבקש הנטל להוכיח כי מתקיים אחד משלושה תנאים: פגם ברצונו החופשי בזמן מתן ההודאה, כשל בייצוג המשפטי שניתן לו, או רצונו הכן להביא לחשיפת האמת העובדתית.

14. משכך יש לבחון את המצב שבו נתון היה המבקש בעת מסר את הודאתו, את הייצוג המשפטי שעמד למבקש באותה העת, ואת המניע של המבקש לשוב בו מהודייתו.
פגם ברצון
15. המבקש טוען כי הוא כפר בעובדות כתב האישום לכל אורך הדרך, וכי הודאתו באמצעות הסדר הטיעון לא נעשתה על דעתו אלא באמצעות בא כוחו.
בעניין פלוני נקבע אופן העמידה בנטל ההוכחה כי נפל פגם ברצון אשר הביא את הנאשם להודיה:
"כדי להרים את נטל ההוכחה, הנאשם יהיה חייב להכבד ולהראות כי בשל האופן בו נוהל ההליך בעניינו או בשל הדרך בה נוהל המשא ומתן לקראת גיבושו של הסדר הטיעון הוא היה נתון בלחצים בלתי סבירים ופסולים אשר שכנעוהו להודות בכתב האישום; וכן לפרט את מהות הלחצים האמורים."
16. במקרה שבפני, הנאשם לא פירט את מהות הלחצים שהופעלו עליו והביאו לפגם ברצון. בפרוטוקול צוין כי פרטי הסדר הטיעון הוסברו לו כדין על ידי בא כוחו, וכי הנאשם מודה במיוחס לו. יתרה מכך, הנאשם לא הציג שום ראיה לכך שלא הוסברו לו פרטי ההודיה, ולא הסביר מדוע בא כוחו הסכים להסדר.
17. משכך, אני קובעת כי המבקש לא עמד בנטל להוכיח כי נפל פגם ברצונו שהוביל אותו להודות באמצעות בא כוחו.
כשל חמור בייצוג המשפטי
18. באשר לעילת הכשל בייצוג, בעניין פלוני נקבע כך:
"באופן דומה, גם נאשם הטוען לכשל בייצוגו צריך להיכבד ולפרט מהו בדיוק אותו הכשל. במסגרת זו, יהא עליו להציג לבית המשפט את תגובת הסניגור שאותו הוא מאשים בייצוג כושל (ראו עניין רגבי, פסקה 7; וע"פ 9145/11 מרעי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה ט לפסק דינו של השופט א' רובינשטיין (כתוארו אז) (1.5.2013)); ואף לוותר, במידה הדרושה, על חיסיון הדברים שהוחלפו בינו לבין הסניגור עובר למסירת ההודאה, כדי שדברים אלו יעמדו לנגד עיני בית המשפט אשר דן בבקשת החזרה מההודאה."
19. המבקש לא הסביר את הכשל בייצוג, ולא פירט מדוע לשיטתו סנגורו דאז לא מילא את תפקידו נאמנה. יתרה מכך, המבקש לא צירף תגובה או הסבר של בא כוחו הקודם, ולא הציג ראיה לכך שזה לא פעל כמצופה ממנו כסנגורו.
20. משכך אני קובעת כי המבקש לא עמד בנטל להוכיח כי התקיים כשל בייצוג אשר מצדיק קבלת הבקשה.
רצונו הכן של הנאשם להביא לחקר האמת
21. המבקש כפר במיוחס לו וטוען כי אי קבלת הבקשה תוביל לעיוות דין בעניינו. על מבקש הטוען לעיוות דין להסביר ולהציג ראיות אשר מצביעות על אפשרות ממשית לשינוי התוצאה של הודייתו (עניין פלוני).
22. יתרה מכך, כפי שנקבע בע"פ 3227/10 פלוני נ' מדינת ישראל, מיום 24.1.11:
"בהעדר נימוקים מיוחדים-תרתני משמע- על בית המשפט להעניק משקל מרבי לחשש שבקשת נאשם לחזור בו מהודאתו אינה נובעת מפגם שבדבק בה. ייתכן כי המערער מתקשה להשלים עם הרשעתו הואיל והבין כי עשה מקח טעות "בכדאיות העסקה" בהחלטתו להודות בעובדות במסגרת הסדר הטיעון."
23. במקרה שלפני, המבקש לא נימק המבקש את טענת עיוות הדין ולא צירף ראיות המצביעות על כך שבקשתו נובעת מרצונו הכן להביא לחקר האמת.
24. באשר לכפירתו של המבקש בעובדות כתב האישום, על מנת שטענת כפירה תהווה עילה לחזרה מהודיה ולביטול פסק דין, עליה להיות מגובה בראיות ולא להטען בעלמא. יתרה מכך גם אם היה המבקש מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. (ע"פ 2119/02 כהן עופר נ' מדינת ישראל(פורסם בנבו 14.04.02), רע"פ 1773/04 אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 23.02.04)).
25. לפיכך אני קובעת כי בקשתו של המבקש אינה נובעת מרצונו הכן להביא לחקר האמת.
בנסיבות אלה דין הבקשה להידחות.
מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.
ניתנה היום, כ"ה טבת תשפ"ה, 25 ינואר 2025, בהעדר הצדדים.